

FOTO: QUIM PASCUAL

LES PARAULES DE MIQUEL DESCLOT

J.M.S.B.

El passat 15 de desembre del 2020, durant la 70 edició dels premis literaris de la Nit de Santa Llúcia, organitzats per Òmnium Cultural, en la cerimònia de lliurament que va tenir lloc al Teatre Nacional de Catalunya, es va atorgar el premi de poesia Carles Riba al poeta Miquel Desclot, pel seu poemari *Despertar-me quan no dormo*.

Els mots d'agraïment que el poeta castellarenc va pronunciar en els dos minuts de què disposava, a part de causar un notable enrenou a les xarxes, són probablement el diagnòstic més lúcid i clarividenc que s'ha fet de la situació sociopolítica catalana dels darrers temps. Pel seu enorme interès

i per la seva bellesa literària ens ha semblat oportú d'oferir-vos el parlament sencer de Miquel Desclot (sota el títol de «Vivim un temps revolt») perquè pugueu gaudir plenament de les seves paraules.

Recordar, solament, que al llarg d'aquesta trajectòria literària de mig segle (començada amb el premi de poesia Amadeu Oller el 1971), Miquel Desclot també ha escrit poesia i prosa per a infants, dietaris i assaig, i ha excel·lit com a traductor del francès, de l'italià (*La vida l'he castigada vivint-la*, de Vincenzo Cardarelli, 2020), i de l'anglès (*La bella dama sense pietat. Interpretacions poètiques de l'anglès*, 2021).

VIVIM UN TEMPS REVOLT

MIQUEL DESCLOT

Quan era jovenet, fa cinquanta anys, pensava que aquest premi era cosa de gent gran, i no m'hi presentava. Quan vaig ser gran vaig canviar de parer, i ara pensava que els premis eren cosa de gent jove, i doncs tampoc no m'hi presentava. Però vet aquí que finalment m'hi he presentat. Val a dir que si m'hi he decidit ha estat cedint a l'amable pressió d'un escriptor jove, que a més de jove és el meu fill. Hauria de dir, doncs, que ell és el responsable final que avui jo sigui aquí. I li haig de dir: gràcies. Com les dono també als que ara han confiat en aquest llibre.

Vivim un temps revolt que no sembla gaire propici a la poesia lírica. En primer terme, ens amenaça asprament un virus que ens tanca a casa perquè ens voldria matar per asfíxia. Alhora, ens amenaça no menys asprament un altre virus que ens tanca a la presó perquè no gosa fer el que de debò voldria, que és afusellar-nos. I, encara, ens corca mortalment un tercer virus que ens tanca a la masmorra de la nostra pròpia misèria de poble mesquí que, abans que unir-se per la llibertat, s'estima més una esclavitud enfangada en una ignominiosa renyina constant. Haig de dir que el que més em terroritza és aquest tercer virus. I m'esgarrifa pensar que només tindrem vacuna per al primer.

Contra aquest deplorable panorama víric, la poesia no té pas més poder per guarir que els antibiòtics. Per sort, la poesia no té res a veure amb l'autoajuda: no ens guareix. Però sí que ens cura: Carner, o Beethoven, per cenyir-me a dos noms que commemorem aquest any immemorable, no pretenien guarir-nos de res, però van ser immensos creadors d'emoció. I l'emoció és el veritable combustible de l'ànima, com el menjar ho és de la carcassa. Si volem que l'ànima sobrevisqui a tantes pandèmies, val més que l'alimentem bé.

Vull acabar recordant totes les víctimes d'aquests virus: els malalts i els difunts per culpa del primer; els empresonats i exiliats, amb el president d'Òmnium al capdavant, víctimes del segon; i, en fi, tanta gent de bona fe que ha estat vergonyantment traïda pel tercer.